

[Aksel Larsen.]

er tilfreds med en Politidirektør som den, der er Forfatter til dette Dokument, saa ligger den, som den har redet i visse Henseender. Men Sagen fortjener i hvert Fald at komme ud til Offentligheden i saa høj Grad, som det er muligt. Det er karakteristisk, at man her i Danmark ikke har Lov til at henvende sig til det danske Folk med Fremsettelse af fuldt ud lovlige Meninger, Programmer og Opfordringer, uden at Politiet i Henhold til Politivedtægten skal blande sig i Offentliggørelsen og, saa vidt det staaar i dets Magt, forbyde den med Henvisning til, at det vil være anstødeligt over for Udlandet, hvis man opfordrer Danmark til at lægge Danmarks Skæbne i Folkets Hænder.

Dette er kun et enkelt Eksempel. Der kunde nævnes mange, men Eksemplerne er desværre alt for velkendte, i hvert Fald af de tilstedeværende i denne Sal og ogsaa af Regeringen, der jo tager Initiativet til denne Politik, saa jeg skal kun strejfe et Par Stykker. Der er f. Eks. Stollig-Sagen, som jeg tror i sit Forløb og i sin Afslutning var lærerig for alle dem, der hidtil har troet paa de kønne Ord om, at Retsplejen skal være uafhængig af Administrationen. Jeg ønsker at nævne den virkelig vel gennemførte Ensretning af den danske Presse med Hensyn til, hvad der kan virke anstødeligt og ikke kan virke anstødeligt over for Udlandet. Jeg ønsker at henvise — dette er baade Indenrigspolitik og Udenrigspolitik — til den Handelstraktat, der er sluttet med Tyskland, og som i saa høj Grad betyder, at Danmark underordner sig og ydmyger sig, og som forarmer Landet og gør Befolkningen fattigere.

Alt dette bevirker en stigende Uro i Befolkningen. Jeg ved ikke, om Justitsministeren er klar over, at han ikke kan dæmpe denne Uro ved Hjælp af Injurieprocesser, men vi faar jo Oplysning om dette Problem i meget nær Fremtid, naar Justitsministeren skal tage Stilling til den sidste Injurie fra en af de mange Lensgrever og ligesindede og ligestillede her i Danmark, der gaar rundt og agerer Førere for et saakaldt nationalt-socialistisk Arbejderparti. Jeg ved imidlertid, at hele Situationen kan afgørende forandres, hvis Regeringen vil det. Der ventes imidlertid paa Regeringens Initiativ. Jeg vil være tilbøjelig til at acceptere mange Undskyldninger for den gennem 6—7 Aar førte forkerte Politik, jeg vil være tilbøjelig til at tage Hensyn til de mange økonomiske, indenrigspolitiske og udenrigspolitiske Van-

skeligheder, Regeringen har været ude for. Jeg vil dog sige, at hvis Regeringen havde haft den fornødne Tillid til de Folkemasser, der har baaret den frem, hvis Regeringen havde sat sit Kort ikke paa parlamentariske Makinationer og paa Forhandlinger med Højfinansens ledende Mænd bag Kulisserne, men paa Henvendelse og Appel til Folkeflertallet, til det arbejdende Folk, saa kunde der være gennemført en anden Politik, saa havde Højfinansens maattet indtage en mindre dominerende Stilling, saa var de rige ikke blevet rigere, saaledes som sket er i det forløbne Aar.

Det er imidlertid ikke for silde at slaa ind paa en saadan Politik, det er tværtimod saa meget lettere for Regeringen at gøre det, som det jo er ganske rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch herfra har gjort opmærksom paa, at ledende Højremænd og ledende Venstremænd rejser Landet rundt og bebrejder Regeringen, at dens Politik har gjort de rige rigere og de fattige fattigere. Hvorfor gør disse Partiers Agitatorer dette? Fordi der enten blandt disse Partiers hidtidige Tilhængere eller blandt dem, de haaber paa at vinde, findes Titusinder af dem, som er blevet fattigere gennem de senere Aar, medens de har maattet se Rigdommen ophobe sig hos et Faatal af Befolkningen herhjemme. Saa meget lettere bliver det at klare de politiske Problemer, hvis Regeringen appellerer til Befolkningens Flertal, og hvis den fremsætter en Programerklæring og tager fat paa at virkeliggøre den. Det maa vel at mærke være en Programerklæring, som tilsigter Gennemførelsen af den Politik, som Folkeflertallet nu ønsker og med Rette kan gøre Krav paa.

Vi appellerer til Regeringen i denne Henseende, og vi gør det ogsaa, selv om vi risikerer, at Regeringens Førstemand, den højtærede Statsminister, faar, ja, hvad skal man sige ... finder sig foranlediget til atter at udgyde Alverdens vrede Udtalelser over vore syndige Hoveder. Vi gør det, fordi Regeringen er nu engang Regeringen. Det er den, der er kaldet til at tage et saadant Initiativ, det er den, der er kaldet til at gaa i Spidsen, det er den, der af Vælgerne har faaet Mandatet dertil, og det er den, som organisatorisk er hjulpet frem og har støttet sig til Arbejder-, Husmands og Fiskerorganisationerne, og derfor naturligvis bør handle i Overensstemmelse med disses Vilje og Ønske.

Vi gør det imidlertid særlig kraftigt og indtrængende, fordi Udviklingen ude i Verden jo i saa kolossal høj Grad har forøget Danmarks Vanskeligheder, saaledes at der